

— А колко искашъ ти? — усмихналъ се царътъ.

— Е, че. . . колкото мога да нося, — отвърналъ богаташътъ.

— Нека бжде по волята му, — рекълъ царътъ и направилъ знакъ да го изведатъ.

Царскитѣ хора отвели ухиления богаташъ въ една далечна стая. Но тамъ богаташътъ се смръзналъ — намѣсто сандъци съ злато, по стенитѣ на стаята висѣли жиливи тояги. Царскитѣ хора му заповѣдали да легне, както лежалъ предъ царя, запретнали ржкави и пипнали по една здрава изповѣдница. . .

Напраздно богаташътъ пищѣлъ, че не иска нито една жълтичка.

Отъ стаята го измъкнали, чакъ когато се увѣрили, че наистина не може повече да носи. . .

Борисъ Василевъ.

ВЕЛИКИЯТЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ

Всѣка година, когато наближи Великденъ, въ паметъта ми възкръсва единъ споменъ отъ моето детство. И лека усмивка заиграва по устнитѣ ми, макаръ че случката, която ще ви разкажа, имаше много печаленъ край.

Бѣше Велики четвъртъкъ — деньтъ, въ който е обичай да се боядисватъ великденскитѣ яйца. Сжщиятъ день ставаше пазаръ въ нашето село. Сутринтъ баща ми се обърна къмъ менъ и баща ми каза:

— Вземете голѣмата кошница и хайде съ мене на пазара да купимъ яйца. А следъ това не се губете, а помагайте на майка си при боядисването.

Ние грабнахме кошницата и следъ малко я върнахме препълнена съ яйца. Едва ги крепѣхме. Мама ни посрещна на стълбитѣ, пое кошницата и я сложи въ гостната стая на масата.

— А сега, — каза тя, — идете на двора да си поиграете, докато ошетамъ. Когато яйцата се сварятъ, ще ви повикамъ.